

Arrest

nr. 190 442 van 7 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LEWYLLIE, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 mei 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 mei 2014.

Na vergelijking van de vingerafdrukken in Eurodac werd opgemerkt dat verzoeker in september 2009 asiel had aangevraagd in Italië, dat hij vervolgens asiel aanvraagde in juli 2013 in Noorwegen en in december 2013 in Zweden. Verzoeker werd op 23 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*) gegeven omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 25(2) van de Europese Verordening 604/2013.

Op 9 juli 2014 werd verzoeker opgeroepen om zich aan te bieden op de Dienst Vreemdelingenzaken nadat was komen vast te staan dat hij het statuut van erkend vluchteling/subsidiaire bescherming heeft

in Italië (administratief dossier, stuk 17) en hij bijgevolg niet langer onder de toepassing van de Dublin-Verordening viel en derhalve vrijgesteld diende te worden.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juni 2014, op 3 december 2015 en op 13 april 2017.

1.3. Op 5 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 25 mei 1969 in Sheikh Mubarak in Egypte. U bezit de Egyptische nationaliteit, en u bent soennitisch moslim van religie. U heeft zes broers en zussen. U studeerde af in handelswetenschappen. Nadien werkte u als arbeider in verscheidene fabrieken.

In 2005 vonden presidentsverkiezingen plaats. Hoewel u zelf niet politiek actief was zette u zich toch in voor de campagne van de kandidaat Ayman Nur. Toen u op een keer affiches ophing werd u gearresteerd door de veiligheidsdiensten. Zij hielden u tien dagen vast en folterden u. Vervolgens lieten ze u gaan. U bleef enige tijd thuis, maar toen hoorde uw broer van een informant van de politie dat men van plan was u een tweede keer te arresteren. Dit deed u Egypte verlaten. U reisde naar Italië en bleef daar verscheidene jaren. Op 4 september 2009 diende u in Italië een asielaanvraag in waarbij u zich voordeed als Irakees. Zodoende kreeg u de subsidiaire bescherming.

Vanwege de revolutie besloot u in maart 2011 naar Egypte terug te keren. U had zich er op voorhand niet van verzekerd dat u niet meer zou worden gearresteerd, maar u dacht dat het in orde zou zijn gezien een nieuw regime aan de macht was. Toch sliep u uit voorzorg niet thuis, maar op jullie gronden. Na enkele dagen daar kwam men inderdaad naar uw huis om u te arresteren, maar men vond u dus niet.

U vertrok opnieuw uit Egypte, deze keer per schip. Via Turkije en Griekenland kwam u opnieuw aan in Italië. U verbleef daar tot juni 2013. Toen verliet u Italië vanwege problemen met een Noord-Afrikaanse drugsbende. Op 2 juli 2013 betrad u Noorwegen waar u een asielaanvraag indiende. Op 26 december 2013 betrad u Zweden en diende daar opnieuw een asielaanvraag in. Gezien uw statuut in Italië ging Zweden u naar daar repatriëren maar u verdween vóór dat kon gebeuren. Op 25 februari 2014 werden uw vingerafdrukken in Duitsland genomen. Daar ontmoette u enkele Turkse mensen die u aanraadden naar België te reizen via Turkije omdat er teveel controle was op mensen die via trein naar België reisden. Daarom besloot u in een vrachtwagen naar Turkije te reizen. In Turkije betaalde u een smokkelaar USD 5000 en hij regelde valse papieren waarmee u naar Spanje reisde. Vervolgens regelde hij ook uw reis per auto doorheen Frankrijk naar België, waar u aankwam op 9 mei 2014. Op 12 mei 2014 diende u hier een asielaanvraag in. Uw statuut van subsidiaire bescherming in Italië liep af op 20 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van een Egyptisch paspoort, een diploma, uw militair boekje en een geboorteakte.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient een belangrijke duiding bij uw algemene geloofwaardigheid gegeven te worden. Doorheen uw drie gehoren door het CGVS werd u telkens geconfronteerd met informatie die zonder enige twijfel aantoonde dat u subsidiaire bescherming had gekregen in Italië, waar u zich als Irakees had voorgedaan. Ondanks verscheidene confrontaties bleef u steeds ontkennen dat u een legaal verblijf in Italië had bekommen (zie gehoorverslagen CGVS dd. 24/09/2014 [1], p. 4, 6 - CGVS dd. 03/12/2015 [2], p. 12-13 - CGVS dd. 13/04/2017 [3], p. 3). Pas tijdens uw derde gehoor, na verschillende confrontaties en de voorlegging van kopieën van uw Italiaanse verblijfsdocumenten, gaf u toe (zie CGVS 3, p. 3, 10). Dit toont aan dat u bereid bent zeer ver te gaan in het achterhouden van belangrijke feiten en dat u hoegenaamd niet geneigd bent het CGVS een duidelijk beeld op uw situatie te geven. Dit ondergraaft uiteraard verregaand uw algemene geloofwaardigheid.

De subsidiaire bescherming die u in Italië genoot is op 20 september 2015 verlopen (zie antwoord Italiaanse Dublin-unit aan Belgische Dublin-unit dd. 13/02/2016, toegevoegd aan het administratief

dossier). Bijgevolg dient uw nood aan bescherming beoordeeld te worden t.a.v. Egypte, niet Italië. Hieronder worden dus uw beweerde problemen in Egypte besproken. U stelt dat u de verkiezingscampagne van Ayman Nur steunde en dat de ordediensten u daardoor viseerden. Dit relaas kan absoluut niet overtuigen en wel om de volgende redenen.

Ten eerste is het in beginsel zeer onwaarschijnlijk dat u serieuze problemen zou krijgen door uw steun aan de Ayman Nur-campagne. U stelt zelf immers herhaaldelijk dat u helemaal niet politiek actief was, buiten uw steun aan de verkiezingscampagne van Ayman Nur (zie CGVS 1, p. 3, 7, 8, 9 - CGVS 2, p. 4 - CGVS 3, p. 11). De steun die u gaf kan beschreven worden als kleinschalig. De enige activiteit die doorheen uw gehoren werd vermeld was immers affiches ophangen (zie CGVS 1, p. 8 - CGVS 2, p. 17) en u beschrijft zichzelf als slechts een van velen (zie CGVS 1, p. 9 - CGVS 2, p. 18-19). Gegeven dat u hoegenaamd geen politiek verleden had, geen invloedrijke sociale positie had, en op slechts bescheiden wijze een verkiezingscampagne steunde, kan u geen uitgesproken politiek profiel toegeschreven worden. Dit in acht genomen is het onwaarschijnlijk dat u hierdoor in 2005 in de door u beschreven ernstige problemen zou zijn beland, laat staan dat die problemen nog relevant zouden zijn in 2017. U stelde ook zelf dat de arrestatie slechts bedoeld was om activisten te doen schrikken (zie CGVS 2, p. 19).

Aansluitend kan men zich zelfs afvragen of u werkelijk de verkiezingscampagne van Ayman Nur hebt gesteund. Zo valt op dat u verklaarde plots actief te zijn geworden voor een partij waar u voordien niets mee te maken had (zie CGVS 1, p. 3, 7, 8, 9) en u kon niet afdoende uitleggen hoe dat zo kwam. Ernaar gevraagd gaf u eerst een nogal vage uitleg over hoe u tegen Hosni Mubarak was en hoopte op verandering met Ayman Nur (zie CGVS 1, p. 8-9), vervolgens stelde u nooit naar bijeenkomsten van de partij te zijn gegaan (zie CGVS 1, p. 9). In uw tweede gehoor zei u dat niemand u ooit had gevraagd te helpen maar dat u het vanzelf deed (zie CGVS 2, p. 17) en ook bleek duidelijk dat u die mensen met wie u samenwerkte op voorhand helemaal niet kende. U wist enkel dat ze voor de campagne van Ayman Nur werkten (zie CGVS 2, p. 18). In deze context valt trouwens op dat u de verkiezingscampagne en dus uw problemen herhaaldelijk in 1995 situeerde (zie CGVS 1, p. 3, 7) in plaats van in 2005. Men zou denken dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw leven consistent zou kunnen situeren. Op basis van deze bevindingen en in combinatie met uw zwaar geschade algemene geloofwaardigheid, moet gesteld dat de geloofwaardigheid van uw activisme in 2005 ondermaats is.

Ten tweede is de directe aanleiding voor uw vertrek uit Egypte in 2005 problematisch. Na tien dagen opsluiting was u zonder voorwaarden vrijgelaten en u zat weer thuis (zie CGVS 2, p. 19). Zonder tegenaanduiding lijkt het redelijk op dat moment te vermoeden dat uw problemen met de veiligheidsdiensten zijn afgerond, gezien het geringe belang van uw profiel, zoals hierboven aangetoond. Toen hoorde uw broer van een informant van de politie dat u op een lijst van tegenstanders van het regime was beland en dat u zou worden gearresteerd (zie CGVS 1, p. 8 - CGVS 2, p. 5, 20 - CGVS 3, p. 6). Dit maakte dat u Egypte verliet. Andere redenen waren er niet (zie CGVS 1, p. 8 - CGVS 2, p. 5 - CGVS 3, p. 6). Het is bevreemdend dat u uw hele leven in Egypte voorgoed zou achterlaten enkel op basis van de hint van die informant via uw broer. Bovendien bent u hier inconsistent over. In uw tweede gehoor bij het CGVS kon u zeggen dat de naam van de informant M.(...) was (zie CGVS 2, p. 20), terwijl u bij uw derde gehoor zei dat u de naam niet wist en er ook niet naar vroeg (zie CGVS 3, p. 6). Het is bizar dat u er niet naar zou vragen. Men zou toch verwachten dat u de betrouwbaarheid van uw bron zou verzekeren vooraleer alles achter te laten en Egypte te verlaten.

Ten derde dient uw terugkeer naar Egypte in 2011 besproken te worden. Hiermee zoekt u immers aan te tonen dat uw problemen vandaag de dag nog steeds relevant zijn. Uw eigen houding ten aanzien van uw terugreis is ongeloofwaardig want niet logisch. Zo lijkt u er enerzijds gerust op dat u, vanwege de regimewissel, geen problemen zou ondervinden bij uw terugkeer naar Egypte, aangezien u met uw eigen Egyptisch paspoort terugkeerde en dus in de luchthaven onder uw werkelijke identiteit werd gecontroleerd en aangezien u niet de moeite nam op voorhand informatie in te winnen over de huidige stand van zaken van uw problemen (zie CGVS 1, p. 9 - CGVS 2, p. 6, 7, 20-21 - CGVS 3, p. 4, 5, 10). Anderzijds beschreef u hoe u uit voorzorg om niet gevonden te worden ergens in de open lucht sliep in plaats van in het familiehuis (zie CGVS 1, p. 8 - CGVS 2, p. 6, 7, 21 - CGVS 3, p. 5). Indien u dacht dat een nieuwe arrestatie een mogelijkheid was is het onbegrijpelijk dat u onder uw eigen identiteit terugkeerde naar Egypte zonder zich er eerst van te verzekeren dat uw problemen voorbij waren. Dat had u kunnen doen, want u hield contact met uw familie na uw vlucht uit Egypte (zie CGVS 1, p. 3). In verband daarmee stelt u niet te hebben gevraagd naar de stand van uw problemen omdat u vreesde dat de lijn werd afgeluisterd (zie CGVS 1, p. 8). Dit is een vergezochte bewering, in acht genomen het geringe belang van uw politiek profiel. Bovendien schaadt het de logica van uw relaas verder: waarom zou u er immers van uitgaan dat uw problemen niet meer actueel zijn en tegelijkertijd vermoeden dat de Egyptische autoriteiten uw telefoongesprekken afluisteren, wat toch juist zou duiden op aanhoudende problemen? Geconfronteerd met uw onlogische gedrag, kan u slechts stellen dat u werd aangemoedigd

door de revolutie en dat u uw familie en uw land terug wilde zien (zie CGVS 3, p. 5). Dat mag zo zijn, maar dat lost hoegenaamd bovenstaande onlogische elementen niet op.

Ten vierde dient een deel van uw reisweg hier besproken te worden. U zou illegaal per schip Egypte hebben verlaten (zie CGVS 3, p. 4), zou weer geruime tijd in Italië hebben verbleven, en zou vervolgens via Noorwegen, Zweden en Denemarken in Duitsland zijn beland (zie CGVS 3, p. 5). Van Duitsland wilde u naar België reizen en kennissen raadden u af rechtstreeks te gaan vanwege grenscontroles. U kon beter naar Turkije reizen en van daaruit met valse documenten naar België reizen (zie CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4). In Turkije zou u vervolgens uw Egyptisch paspoort verscheurd hebben (zie CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4, 10, 11), waardoor u uw terugkeer naar Egypte niet kan aantonen. U zou immers uw Egyptisch paspoort gebruikt hebben om die reis te maken (zie CGVS 3, p. 10, 11).

Aan deze reis via Turkije kan echter absoluut geen geloof worden gehecht. Enerzijds gaat het tegen alle logica in dat u vanuit Duitsland per vrachtwagen (zie CGVS 1, p. 4), dus vermoedelijk illegaal, naar Turkije zou reizen, om daar vervolgens valse documenten te verkrijgen voor veel geld om daarmee dan naar Spanje te vliegen en vervolgens via Frankrijk naar België te reizen (zie CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4), in plaats van gewoon rechtstreeks de grens over te steken. Indien u per auto via een landelijk wegje de grens oversteeft is de kans op controle immers miniem. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand kende met een auto (zie CGVS 3, p. 5). Dit kan niet als een betekenisvol bezwaar worden gezien vergeleken met moeilijkheden en risico's van de reisroute die u schetste.

Anderzijds moet men hier in gedachten houden dat u op dat moment nog over een geldig Italiaans reisdocument kon beschikken. Uw verblijf daar liep immers pas af in 2015 (zie antwoord Italiaanse Dublin-unit aan Belgische Dublin-unit dd. 13/02/2016, toegevoegd aan het administratief dossier). U stelt dat u dat verscheurde in Noorwegen (zie CGVS 3, p. 10). Maar dan is het nog steeds stukken gemakkelijker een nieuw aan te vragen in plaats van de reis via Turkije die u schetste. Hiermee geconfronteerd hield u vol dat u via Turkije naar België kwam (zie CGVS 3, p. 10). Gegeven dat u in die periode legaal naar België kon reizen met uw Italiaans reisdocument, kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw reis via Turkije. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de vernieling van uw paspoort daar.

Wat dit betreft dient ook een opvallende tegenstrijdigheid te worden aangekaart. Bij uw voorbereidend gehoor bij DVZ stelde u namelijk dat uw paspoort in Turkije door de smokkelaar werd afgenomen (zie verklaringen DVZ dd. 16/05/2014, punt 30), terwijl u op het CGVS steeds zei dat u het zelf vernielde (zie CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4, 10, 11). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd zei u dat de smokkelaar u zei uw paspoort te verscheuren (zie CGVS 2, p. 11). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen gezien de significante verschillen tussen uw verklaringen.

Het bovenstaande in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat een belangrijk deel van uw reisweg na uw terugkeer uit Egypte niet aannemelijk is en dat de vernieling van uw paspoort, waarmee u uw terugkeer naar Egypte zou kunnen aantonen, niet aannemelijk is. Deze bevindingen, samen met uw zeer gebrekkige algemene geloofwaardigheid, maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw beweerde terugkeer naar Egypte en aan de beweerde poging u toen te arresteren.

Op basis van het bovenstaande moet het CGVS concluderen dat uw vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Het is hierbij ook belangrijk te vermelden dat u zich bij uw Italiaanse asielaanvraag als Irakees uitgaf (zie CGVS 3, p. 10-11). Men mag er van uitgaan dat u in Italië de ware toedracht had verteld indien u een reëel Egyptisch vervolgingsrelaas had.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Zij ondersteunen immers uw initiële herkomst uit Egypte, iets wat het CGVS in de huidige beslissing niet in vraag stelt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere

gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Na een samenvatting van de motieven voert verzoeker aan dat hem geen algemene ongeloofwaardigheid kan worden verweten. Hoewel hij lang heeft ontkend in een andere lidstaat van de Europese Unie asiel te hebben aangevraagd of zelfs internationale bescherming te hebben genoten, heeft hij wel degelijk toegegeven over een verblijfsstatuut te hebben beschikt in Italië. Verzoeker wijst erop dat de *protection officer* tijdens dat gehoor heeft aangegeven dat het alsnog erkennen van dit gegeven en het aanbieden van zijn excuses in elk geval zijn geloofwaardigheid wat aantoonst. Verzoeker laakt dan ook dat zijn initieel valse verklaringen alsnog tegen hem gebruikt worden om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Voorts is verzoeker de mening toegedaan dat het gegeven dat hij in Italië beweerde een Iraakse burger te zijn, geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de erkenning dat zijn asielrelaas verzonnen is.

Verzoeker vervolgt met te stellen dat niet uit het oog verloren mag worden dat de gebeurtenissen in Egypte van 2005 dateren en dat het dus niet geheel abnormaal is dat hij zich zijn relaas niet meer tot in detail, met juiste tijds- en plaatsaanduidingen en de namen van mensen met wie hij amper een persoonlijke band had, kan herinneren. De reden voor de vaagheid dient derhalve in de vergetelheid door het verstrijken van de tijd, veeleer dan in de beweerde leugenachtigheid, te worden gezocht. Verzoeker is bovendien van mening dat hij steeds consequent en consistent is geweest waar hij vertelde over zijn arrestatie en foltering volgend op zijn activiteiten voor Ayman Nur. Hij duidt vervolgens

op de (politieke) context in Egypte om aan te duiden dat hij – omwille van het loutere feit van ophangen van affiches – wel degelijk kon vrezen voor represailles om aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Dat de handelswijze waarbij verzoeker enerzijds dacht niet langer geviseerd te worden in Egypte, doch anderzijds op zijn hoede bleef door niet in het familiehuis maar op een veld te overnachten niet volledig consistent mag lijken, erkent verzoeker. Hij voert evenwel aan *“de regels van de logica en het ‘gezond verstand’ worden vaak uitgeschakeld wanneer men handelt vanuit angst.”* en herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen, daarbij duidend op het gegeven dat hij is opgegroeid in een dictatuur waar mensenrechten aan de laars werden gelapt. Voorts erkent verzoeker dat het reizen naar Egypte met zijn nationaal paspoort eerder een ontactische onoplettendheid was, doch geenszins een tegenstrijdigheid in zijn relaas.

Verzoeker voert tevens aan dat uit het geheel van het dossier mag blijken dat hij niet steeds de beste keuzes heeft gemaakt, dat hij eventueel niet de hoogste intelligentie aan de dag legt en gemakkelijk manipuleerbaar is door derden. Dat hij bovendien mensen snel vertrouwt, zo ook over het feit dat de oversteek tussen Duitsland en België zodanig gecontroleerd werd dat het risico om opgepakt te worden te groot was en dat Turkse kennissen valse documenten voor hem konden regelen om via Spanje te kunnen reizen. Dat hij zijn Italiaans reisdocument niet gebruikte, kan volgens verzoeker verklaard worden door het gegeven dat hij niet naar Italië overgedragen wilde worden omdat hij een Noord-Afrikaanse drugsbende vreesde. Ten overvloede merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing zelf enkele fouten en tegenstrijdigheden bevat en dat de onredelijke duur van de procedure een impact op de behandeling ervan heeft. Verzoeker laat overigens gelden dat de goede vertaling van de tolk tijdens het gehoor in twijfel genomen kan worden. Hij besluit derhalve dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 7 juli 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 3 juli 2017.

2.3.1. In zoverre verzoeker betoogt dat de onredelijke duur van de procedure evident een impact heeft op de behandeling ervan, merkt de Raad op dat hij niet aantoonbaar benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven blijkt dat verzoeker een derde keer werd opgeroepen omdat hij leugenachtige verklaringen had afgelegd over zijn beschermstatus die hij in Italië had. De schending van de redelijke termijn wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Dient tevens opgemerkt te worden dat er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel is dat de Commissaris-generaal toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

2.3.2. In zoverre verzoeker op algemene wijze laat verstaan dat de goede vertaling door de tolk tijdens “het verhoor” in twijfel kan worden getrokken aangezien er hier en daar reeds fouten gemaakt werden en het derhalve goed mogelijk is dat er nog meer fouten gemaakt werden die evenwel onopgemerkt bleven, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet concreet toelicht welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief vertaald werden terwijl hij daartoe de gelegenheid had middels zijn verzoekschrift en zijn verklaringen ter terechtzitting.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondergraven daar hij slechts na drie gehoren erkend heeft dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië, waarbij hij zich als Iraakse burger had voorgedaan; (ii) vermits de subsidiaire bescherming in Italië verlopen is, verzoekers vrees ten aanzien van Egypte beoordeeld moet worden, doch zijn relaas absoluut niet kan overtuigen en wel om volgende redenen (1) het zeer onwaarschijnlijk is dat hij serieuze problemen zou krijgen door zijn steun aan de Ayman Nur-campagne, gelet op het feit dat hij geen uitgesproken politiek profiel heeft, (2) men zich zelfs kan afvragen of hij werkelijk de verkiezingscampagne van Ayman Nur heeft gesteund, (3) de directe aanleiding voor verzoekers vertrek uit Egypte in 2005 problematisch is, (4) wat betreft verzoekers terugkeer naar Egypte in 2011 moet worden opgemerkt dat zijn eigen houding ongeloofwaardig is wegens niet logisch, (4) verzoeker een belangrijk deel van zijn reisweg na zijn terugkeer uit Egypte niet aannemelijk maakt en dat de vernieling van zijn paspoort, waarmee hij zijn terugkeer naar Egypte zou kunnen aantonen, evenmin aannemelijk is en (5) men er mag van uitgaan dat verzoeker in Italië de ware toedracht had verteld indien hij een reëel Egyptisch vervolgingsrelaas had; (iii) de door verzoeker

neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen vermits zij slechts zijn initiële herkomst uit Egypte ondersteunen en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 mei 2017 (CG nr. 1412710), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Waar verzoeker voorhoudt dat hij wel degelijk toegegeven heeft dat hij een verblijfsstatuut in Italië had, dat hij zich heeft geëxcuseerd voor zijn valse verklaringen en dat de *protection officer* hierop nochtans aangaf dat zijn geloofwaardigheid daardoor “*wat*” aangetoond werd, dient opgemerkt te worden dat verzoeker er blijkbaar aan voorbij gaat dat er drie gehoren nodig waren voordat verzoeker – dan nog na veel aandringen en pertinente bewijzen – toegaf dat hij een verblijfsstatus had gekregen in Italië en dat hij zich voordeed als Iraaks burger.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst dan ook terecht op het feit dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt aangetast door de vaststelling dat hij slechts na drie gehoren toegeeft dat hij een beschermingsstatuut verkregen had in Italië en dit slechts nadat ontegenzeggelijk werd aangetoond dat hij subsidiaire bescherming had gekregen aldaar.

Immers, van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag redelijkerwijze worden verwacht, in het kader van zijn plicht tot medewerking, dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt overigens verder versterkt door de vaststelling dat hij bij zijn Italiaanse asielaanvraag beweerde de Iraakse nationaliteit te bezitten. In zoverre verzoeker aanvoert dat hem toentertijd werd wijsgemaakt dat men meer kans maakte op een internationale bescherming in Italië als Iraakse staatsburger, dat dit aantoonde dat hij liever op ‘zeker’

speelde, doch geenszins dat zijn eigen relaas verzonnen zou zijn en hieruit geconcludeerd mag worden dat het relaas gelogen of zelfs onbestaande is, slaagt hij er volstrekt niet in de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen waar dienaangaande wordt overwogen dat *“Men (...) er (mag) van uitgaan dat u in Italië de ware toedracht had verteld indien u een reëel Egyptisch vervolgingsrelaas had.”*

Verzoekers volhardende leugens aangaande het al dan niet indienen van eerdere asielaanvragen en het bekomen van internationale bescherming vormen aldus contra-indicaties voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Bovendien gaat verzoeker er hierbij aan voorbij dat de valse verklaringen omtrent eerdere asielaanvragen en het niet vermelden van zijn vluchtrelaas ten aanzien van Egypte en zelfs correcte nationaliteit bij zijn asielaanvraag in Italië geenszins de enige redenen vormen waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is doch slechts een deel daarvan betreffen. Het zijn daarnaast het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, de niet aannemelijke verklaringen aangaande (de problemen die hij zou kennen omwille van) zijn steun aan de verkiezingscampagne van Ayman Nur en de absolute ongeloofwaardigheid van (een deel van) zijn reisweg op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.6.2. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker ernstige problemen zou krijgen door zijn “steun” aan de Ayman Nur-campagne.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn steun aan de verkiezingscampagne dermate oppervlakkig en niet aannemelijk zijn dat zij de geloofwaardigheid van zijn daadwerkelijke betrokkenheid bij de Ayman Nur-campagne ernstig ondermijnen. Diens aangaande wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt: *“(…) Zo valt op dat u verklaarde plots actief te zijn geworden voor een partij waar u voordien niets mee te maken had (zie CGVS 1, p. 3, 7, 8, 9) en u kon niet afdoende uitleggen hoe dat zo kwam. Ernaar gevraagd gaf u eerst een nogal vage uitleg over hoe u tegen Hosni Mubarak was en hoopte op verandering met Ayman Nur (zie CGVS 1, p. 8-9), vervolgens stelde u nooit naar bijeenkomsten van de partij te zijn gegaan (zie CGVS 1, p. 9). In uw tweede gehoor zei u dat niemand u ooit had gevraagd te helpen maar dat u het vanzelf deed (zie CGVS 2, p. 17) en ook bleek duidelijk dat u die mensen met wie u samenwerkte op voorhand helemaal niet kende. U wist enkel dat ze voor de campagne van Ayman Nur werkten (zie CGVS 2, p. 18). In deze context valt trouwens op dat u de verkiezingscampagne en dus uw problemen herhaaldelijk in 1995 situeerde (zie CGVS 1, p. 3, 7) in plaats van in 2005. Men zou denken dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw leven consistent zou kunnen situeren. Op basis van deze bevindingen en in combinatie met uw zwaar geschade algemene geloofwaardigheid, moet gesteld dat de geloofwaardigheid van uw activisme in 2005 ondermaats is.”*

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing “vergeten details” in zijn verklaringen op wijst dat de gebeurtenissen zich in 2005 afspeelden, thans twaalf jaar geleden, en dat de vaagheid van zijn relaas dus eerder gezocht dient te worden in vergetelheid door het verstrijken van de tijd, dan in de beweerde leugenachtigheid, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen en de geloofwaardigheid van zijn betrokkenheid bij de verkiezingscampagne bij Ayman Nur te herstellen.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven omwille van zijn politiek engagement en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om zijn politiek engagement en betrokkenheid aannemelijk te maken. Zelfs wanneer zijn politiek engagement lang geleden was kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij dit engagement precies en waarheidsgetrouw kan weergeven. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij kan uitleggen waarom hij steun gaf aan een bepaalde campagne, wat zijn activiteiten precies inhielden, en dat hij daar een afdoende duidelijke beschrijving kan van geven, indien de bewering op enige waarheid berust. De Raad merkt bovendien op dat de vaststellingen van de commissaris-generaal overigens geenszins betrekking hebben op details doch essentiële elementen van verzoekers vluchtrelaas betreffen.

In zoverre verzoeker voorts aangeeft dat hij – wat dit aspect van zijn relaas betreft – steeds consequent en consistent is geweest, namelijk dat hij in het jaar 2005 in de aanloop van de presidentiële verkiezingen, campagne voerde voor kandidaat Ayman Nur door affiches op te hangen, dat hij hierdoor gearresteerd werd door de politie en gedurende tien dagen werd vastgehouden en gefolterd om nadien te worden vrijgelaten, doch dat hij van zijn broer te weten kwam op een lijst van ‘gezochte personen’ te staan, merkt de Raad op dat verzoeker allerminst gevolgd kan worden. Zo verklaarde hij wel degelijk

gedurende zijn eerste gehoor dat hij in 1995 Egypte verliet, nadat hij in datzelfde jaar gearresteerd werd omdat hij affiches aan het ophangen was ("Wanneer heeft u Egypte verlaten? 1995 (...) U verklaart dat u in 1995 in Italië aankwam, waar u 4-5 jaar verbleef, als ik dat optel is dat tot 1999-2000, u zegt in 2013 in Noorwegen te zijn geweest, waar was u dan tussen 2000 en 2013? U moet dat eigenlijk niet zo tellen, misschien is dat meer dan 5 jaar. Het is zo dat ik in 2011 naar Egypte ben teruggekeerd, ik ben niet lang in Egypte gebleven.") (administratief dossier, stuk 11, p. 4-5 en p. 7-8), wat haaks staat op zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waarin verzoeker aangeeft in de zomer van 2006 gearresteerd te zijn geweest (administratief dossier, stuk 16). Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn tweede en derde gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een andere periode naar voor schuift en verklaart in de zomer van 2005 Egypte te hebben verlaten omwille van zijn activiteiten voor de presidentsverkiezingen (administratief dossier, stuk 8, p. 4 en 17 en stuk 5, p. 3-4).

Op basis van wat voorafgaat kan worden besloten dat van eensluidende verklaringen omtrent essentiële aspecten van verzoekers asielrelaas, met name het tijdstip van zijn "activiteiten" en bijgevolg zijn vlucht uit Egypte, geenszins sprake is.

Voorts stelt de Raad met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast, dat zou enig geloof gehecht worden aan verzoekers steun aan de Ayman Nur-campagne – *quod non* –, zijn betrokkenheid dermate kleinschalig van aard was dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat hij ten gevolge hiervan ernstige problemen zou hebben gekend en nog steeds zou kennen. Verzoeker verklaart doorheen zijn gehoor immers op verschillende ogenblikken dat hij zelf niet politiek actief was behoudens zijn steun aan de Ayman Nur-campagne (administratief dossier, stuk 11, p. 3, 7-9; stuk 8, p. 4; stuk 5, p. 11). Deze steun beschrijft verzoeker voorts zelf als beperkt tot het ophangen van affiches, samen met verschillende andere personen, en dus als kleinschalig van aard. Gelet op het feit dat verzoeker geen politiek verleden had, dat hij geen invloedrijke sociale positie bekleedde en – zo hier al geloof gehecht aan kan worden – slechts zeer beperkt de verkiezingscampagne van Ayman Nur zou gesteund hebben, geeft hij geen enkele blijk politiek gemotiveerd of geëngageerd te zijn. Het is dan ook volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn beweerde steun aan de Ayman Nur-campagne in 2005 ernstige problemen zou hebben gekend, laat staan dat deze problemen thans nog relevant zouden zijn. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf gedurende zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat de arrestaties bedoeld waren om activisten te doen schrikken (administratief dossier, stuk 8, p. 19).

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van deze pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen waardoor deze onverminderd staande blijven. Hij laakt slechts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de politieke context niet in acht heeft genomen – met name het dictatoriale regime van oud-president Hosni Mubarak die geen enkele tegenstand duldde en alle macht in handen had – waaruit zou voortvloeien dat het zeer goed mogelijk is dat verzoeker een oprechte vrees koesterde opnieuw gearresteerd te worden en het zeer goed mogelijk achtte dat zijn naam effectief op een soort *blacklist* genoteerd stond. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig geachte verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel geenszins als dienstig verweer kan worden bestempeld.

Het is tevens verzoekers houding ten aanzien van zijn terugreis naar Egypte in 2011 die de door hem geschetste vrees verder ondergraaft. Met het louter erkennen dat zijn gedrag niet volledig consistent mag lijken, maar dat de regels van de logica en het 'gezond verstand' vaak worden uitgeschakeld wanneer men handelt vanuit angst en met het herhalen dat hij zijn familie miste en graag wilde terugkeren naar zijn land van herkomst, doch op zijn hoede bleef en geen risico's wenste te nemen door zich telefonisch te informeren over zijn zaak, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motivering van de bestreden beslissing aangaande zijn terugkeer naar Egypte in 2011 in een ander daglicht te plaatsen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve bij waar deze overweegt: "(...) Zo lijkt u er enerzijds gerust op dat u, vanwege de regimewissel, geen problemen zou ondervinden bij uw terugkeer naar Egypte, aangezien u met uw eigen Egyptisch paspoort terugkeerde en dus in de luchthaven onder uw werkelijke identiteit werd gecontroleerd en aangezien u niet de moeite nam op voorhand informatie in te winnen over de huidige stand van zaken van uw problemen (zie CGVS 1, p. 9 – CGVS 2, p. 6, 7, 20-21 – CGVS 3, p. 4, 5, 10). Anderzijds beschreef u hoe u uit voorzorg om niet gevonden te worden ergens in de open lucht sliep in plaats van in het familiehuis (zie CGVS 1, p. 8 – CGVS 2, p. 6, 7, 21 – CGVS 3, p. 5). Indien u dacht dat een nieuwe arrestatie een mogelijkheid was is het onbegrijpelijk dat u onder uw eigen identiteit terugkeerde naar Egypte zonder

zich er eerst van te verzekeren dat uw problemen voorbij waren. Dat had u kunnen doen, want u hield contact met uw familie na uw vlucht uit Egypte (zie CGVS 1, p. 3). In verband daarmee stelt u niet te hebben gevraagd naar de stand van uw problemen omdat u vreesde dat de lijn werd afgeluisterd (zie CGVS 1, p. 8). Dit is een vergezochte bewering, in acht genomen het geringe belang van uw politiek profiel. Bovendien schaadt het de logica van uw relaas verder: waarom zou u er immers van uitgaan dat uw problemen niet meer actueel zijn en tegelijkertijd vermoeden dat de Egyptische autoriteiten uw telefoongesprekken afluisteren, wat toch juist zou duiden op aanhoudende problemen? Geconfronteerd met uw onlogische gedrag, kan u slechts stellen dat u werd aangemoedigd door de revolutie en dat u uw familie en uw land terug wilde zien (zie CGVS 3, p. 5). Dat mag zo zijn, maar dat lost hoegenaamd bovenstaande onlogische elementen niet op.” Dat verzoeker nog aanvoert dat het feit dat hij met zijn nationaal paspoort terugging naar Egypte louter berust op een “ontactische onoplettendheid” kan volstrekt niet ernstig worden genomen. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk voor zijn leven zou vrezen in Egypte is het totaal onbegrijpelijk dat hij op zulke ondoordachte en onvoorzichtige wijze zou terugkeren naar het land waar hij die vervolging vreest, zodat de waarachtigheid van zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Gelet op het geheel van deze ongeloofwaardige en incoherente verklaringen is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn politiek engagement bij de verkiezingscampagne van Ayman Nur niet aannemelijk maakt. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan zijn beweerde arrestatie en bijgevolg evenmin aan zijn voorgehouden vrees voor de veiligheidsdiensten.

2.6.3. Tot slot kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnd wordt doordat absoluut geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden reisweg via Turkije, waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Ten vierde dient een deel van uw reisweg hier besproken te worden. U zou illegaal per schip Egypte hebben verlaten (zie CGVS 3, p. 4), zou weer geruime tijd in Italië hebben verbleven, en zou vervolgens via Noorwegen, Zweden en Denemarken in Duitsland zijn beland (zie CGVS 3, p. 5). Van Duitsland wilde u naar België reizen en kennissen raadde u af rechtstreeks te gaan vanwege grenscontroles. U kon beter naar Turkije reizen en van daaruit met valse documenten naar België reizen (zie CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 11 - CGVS 3, p. 4). In Turkije zou u vervolgens uw Egyptisch paspoort verscheurd hebben (zie CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4, 10, 11), waardoor u uw terugkeer naar Egypte niet kan aantonen. U zou immers uw Egyptisch paspoort gebruikt hebben om die reis te maken (zie CGVS 3, p. 10, 11).*

Aan deze reis via Turkije kan echter absoluut geen geloof worden gehecht. Enerzijds gaat het tegen alle logica in dat u vanuit Duitsland per vrachtwagen (zie CGVS 1, p. 4), dus vermoedelijk illegaal, naar Turkije zou reizen, om daar vervolgens valse documenten te verkrijgen voor veel geld om daarmee dan naar Spanje te vliegen en vervolgens via Frankrijk naar België te reizen (zie CGVS 1, p. 4 – CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4), in plaats van gewoon rechtstreeks de grens over te steken. Indien u per auto via een landelijk wegje de grens oversteekt is de kans op controle immers miniem. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niemand kende met een auto (zie CGVS 3, p. 5). Dit kan niet als een betekenisvol bezwaar worden gezien vergeleken met moeilijkheden en risico's van de reisroute die u schetste.

Anderzijds moet men hier in gedachten houden dat u op dat moment nog over een geldig Italiaans reisdocument kon beschikken. Uw verblijf daar liep immers pas af in 2015 (zie antwoord Italiaanse Dublin-unit aan Belgische Dublin-unit dd. 13/02/2016, toegevoegd aan het administratief dossier). U stelt dat u dat verscheurde in Noorwegen (zie CGVS 3, p. 10). Maar dan is het nog steeds stukken gemakkelijker een nieuw aan te vragen in plaats van de reis via Turkije die u schetste. Hiermee geconfronteerd hield u vol dat u via Turkije naar België kwam (zie CGVS 3, p. 10). Gegeven dat u in die periode legaal naar België kon reizen met uw Italiaans reisdocument, kan niet het minste geloof worden gehecht aan uw reis via Turkije. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de vernieling van uw paspoort daar.

Wat dit betreft dient ook een opvallende tegenstrijdigheid te worden aangekaart. Bij uw voorbereidend gehoor bij DVZ stelde u namelijk dat uw paspoort in Turkije door de smokkelaar werd afgenomen (zie verklaringen DVZ dd. 16/05/2014, punt 30), terwijl u op het CGVS steeds zei dat u het zelf vernielde (zie CGVS 2, p. 11 – CGVS 3, p. 4, 10, 11). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd zei u dat de smokkelaar u zei uw paspoort te verscheuren (zie CGVS 2, p. 11). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen gezien de significante verschillen tussen uw verklaringen.

Het bovenstaande in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat een belangrijk deel van uw reisweg na uw terugkeer uit Egypte niet aannemelijk is en dat de vernieling van uw paspoort, waarmee u uw terugkeer naar Egypte zou kunnen aantonen, niet aannemelijk is. Deze bevindingen, samen met uw zeer gebrekkige algemene geloofwaardigheid, maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw beweerde terugkeer naar Egypte en aan de beweerde poging u toen te arresteren.”

Alwaar verzoeker ter verdediging van de reis via Turkije aanvoert dat uit het administratief dossier blijkt dat hij niet steeds de beste en/of logische keuzes maakt, hij eventueel niet de hoogste intelligentie aan de dag legt en eenvoudig manipuleerbaar is door derden, doch dat dit geenszins impliceert dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt en derhalve liegt, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd. Verzoekers houding wijst er op dat hij intelligent genoeg was/is om de Italiaanse autoriteiten te misleiden en te manipuleren teneinde, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit, een beschermstatus te verkrijgen. Hij reisde naar verschillende Scandinavische landen en wist blijkbaar precies dat hij in België wilde zijn. Voorts slaagde hij er ook in om de Belgische autoriteiten voor te liegen over zijn asielaanvraag in Italië. Dat verzoeker, die reeds jaren in Europa verblijft en reist, een illegale en kostbare reis zou ondernemen van Duitsland naar Turkije om in België te geraken kan niet in het minst overtuigen, temeer hij goed genoeg op de hoogte was van het feit dat hij een verblijfstitel had in Italië. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen en beweringen kant noch wal raken en dat hij blijkbaar volhard in beweringen die niet geloofwaardig zijn.

Dat verzoeker geen gebruik maakte van zijn Italiaans reisdocument omdat hij een Noord-Afrikaanse drugsbende vreesde aldaar en derhalve absoluut wilde vermijden overgedragen te worden aan Italië, kan evenmin overtuigen en zet zijn vrees voor vervolging in Egypte verder op de helling. Immers door zijn Italiaans verblijfsdocument of reisdocument te verscheuren riskeerde verzoeker zelfs bij een eventuele onderschepping gerepatriëerd te worden naar Egypte. Bovendien moest verzoeker nog expliciet gewezen worden op zijn verklaringen aangaande zijn problemen in Italië vooraleer hij zich deze voor de geest kan halen: *“Dan ga ik nog even naar uw problemen in Catania in Sicilië. In welk jaar gebeurde dat? Welk probleem? Van Sicilië? Met Marokkanen? Ik had geen probleem met Marokkanen. U zei vorige keer dat u een probleem had met Marokkaanse en Tunesische drugsdealers? Ja, Tunesische en Marokkaanse drugsdealers. (...) Hoe komt het dat u dat probleem was vergeten? Ik vroeg u naar uw probleem in Sicilië en u wist niet waar ik het over had? Ik dacht dat u eigenlijk over een probleem had dat ik ondervond met de autoriteiten. Ik beschouw deze zaak niet echt als een probleem. Waarom niet? Hoe bedoelt u? U beschouwt deze zaak niet echt als een probleem, waarom niet? Het heeft gewoon te maken met slechte mensen. Dat is iets anders. (...)”* (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7). Derhalve kunnen ook bij dit deel van het relaas ernstige vraagtekens geplaatst worden. Bovendien relateert hij zelf die zogenaamde problemen in Italië..

2.6.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat er een fout gebeurde bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het land van waaruit verzoeker gerepatriëerd zou worden naar Italië – het betreft immers Noorwegen en niet Zweden zoals in de bestreden beslissing staat te lezen – merkt de Raad op dat dit een louter materiële vergissing betreft, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven.

De Raad stelt voorts met verzoeker vast dat er ernstige discrepanties bestaan tussen de data met betrekking tot de reisroutes en de verblijfplaatsen van verzoeker in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch kan verzoeker niet volgen waar hij in het onderhavige verzoekschrift aanvoert dat deze tegenstrijdigheden en variaties zodanig manifest zijn dat zij niet aan hem kunnen worden toegerekend en vermoedelijk te wijten zijn aan hetzij het verkeerd noteren van zijn verklaringen, hetzij een verkeerde vertaling. De Raad stelt immers vast dat uit het gehoorverslag op geen enkele wijze valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan of dat er gegevens foutief zouden zijn opgetekend. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoeker, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 20). Bij aanvang van het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken foutief vertaald zouden zijn geweest of verkeerdelijk genoteerd werden (administratief dossier, stuk 11, p. 2).

2.6.5. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6.6. De Raad merkt op dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.7. De Raad benadrukt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 3 juli 2017 en COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sinaï” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de Wilayat Sinaï-militanten het meest actief zijn, richten hun

aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS